

Τα πλοία του θανάτου

από το βιβλίο

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ - The World Peace Diet

ΤΟΥ

WILL TUTTLE, Ph.D.

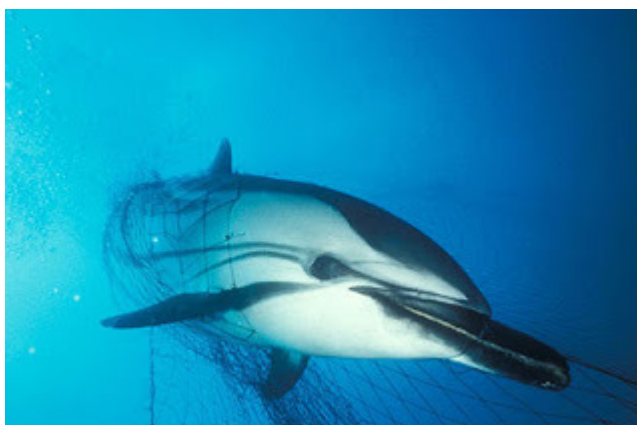

Κεφάλαιο 6

Το κυνήγι και η εκμετάλλευση της θαλάσσιας ζωής

Η ιστορία πίσω από τα ζωντανά πλάσματα που εξάγονται από τους ωκεανούς της γης μας είναι εξίσου τραγική, εν τούτοις με έναν διαφορετικό τρόπο. Τα παγκόσμια θαλάσσια οικοσυστήματα λεηλατούνται ανελέητα. Έχουν παρέλθει πολύ καιρό πριν οι ημέρες όταν έφθασαν οι πρώτοι Ευρωπαίοι στις βορειοαμερικανικές ακτές και έγγραφαν πώς τα κοπάδια των ψαριών ήταν τόσο απέραντα και πυκνά που νόμιζαν ότι τα σκάφη τους θα προσάραζαν πάνω τους προτού φθάσουν στην στεριά.¹⁶ Αυτά τα κάποτε πλούσια νερά ήταν, και συνεχίζουν να υπεραλιεύονται εντατικά για ψάρια, χρησιμοποιώντας μηχανότρατες με δίκτυα μήκους πολλών χιλιάδων μέτρων, για να ικανοποιήσουν την ανυποχώρητη ζήτηση των ανθρώπων, των ιχθυοκαλλιεργειών, και των υπόδουλων εκτρεφόμενων ζώων. (Το απίστευτο ποσοστό του 50% της παγκόσμιας αλιείας ταΐζεται στα χωρίς λόγο φυλακισμένα εκτρεφόμενα ζώα - όχι σε ανθρώπους.¹⁷) Και οι δεκαεπτά από τις κύριες παγκόσμιες αλιευτικές περιοχές είναι εξαντλημένες ή σε σοβαρή πτώση.

Στα περισσότερα μέρη του κόσμου, λόγω της υπεραλίευσης και της ρύπανσης των υδάτων κοντά στις ακτές, δεν είναι πλέον δυνατό να υπάρξουν κερδοφόρες επιχειρήσεις αλιείας κοντά στην ακτή. Καθώς τα σκάφη πηγαίνουν μακρύτερα στο πέλαγος, μένουν εκεί περισσότερο. Όταν τα ψάρια ανεβάζονται στα σκάφη, πετιούνται στα αμπάρια όπου πεθαίνουν αργά, αφοδεύοντας και συντρίβοντας τα ψάρια κάτω από αυτά. Αυτό συνεχίζεται συχνά για πολλές ημέρες, τα νεκρά και τα ψάρια που πεθαίνουν συσσωρεύονται το ένα επάνω στο άλλο με ανοικτές πληγές, και οι εργάτες χύνουν αντιβιοτικά στην περιττωματική σούπα για να κρατηθεί η μόλυνση υπό έλεγχο. Τα θαλασσινά είναι η κύρια αιτία τροφικής δηλητηρίασης στις ΗΠΑ.¹⁸ Ουσιαστικά δεν υπάρχει κανένας κυβερνητικός έλεγχος των θαλασσινών προτού πωληθούν στις αγορές και στο κοινό, και οι πρόσφατες μελέτες από την Consumer Reports έδειξαν ότι πάνω από το 25% των ψαριών που εξέτασαν προς πώληση ήταν "στο χείλος του χαλάσματος," πάνω από τα μισά δείγματα στα καταστήματα από τα "κόκκινα λυθρίνια" ήταν στην πραγματικότητα άλλα είδη, και τα μισά από τα δείγματα των ξιφιών υπερέβαιναν το επίπεδο δράσης του FDA (Οργανισμός Τροφίμων & Φαρμάκων των ΗΠΑ) για την καταστροφική για τα νεύρα ουσία methylmercury (μεθυλο υδράργυρος). Ανιχνεύθηκαν επίσης το βακτήριο E. COLI, η ισταμίνη, και άλλες επικίνδυνες ουσίες.¹⁹

Η σφαγή που προκαλείται από τις σύγχρονες βιομηχανικές μεθόδους αλιείας είναι φρικιαστική. Τα τεράστια αλιευτικά σκάφη, που χρησιμοποιούν τεχνολογία δορυφόρων και ραντάρ και ακόμη και ελικόπτερα και αεροπλάνα, απλώνουν δίχτυα που φθάνουν στον πάτο του ωκεανού και φέρνουν επάνω ουσιαστικά ό,τι βρίσκουν στην πορεία τους. Τα ψάρια συχνά τραβιούνται γρήγορα από τέτοια βάθη και υφίστανται αποσυμπίεση. Τα εσωτερικά τους όργανα μπορεί να υφίστανται ρήξη και τα μάτια τους πετιούνται έξω, καθώς πεθαίνουν με έναν βασανιστικό θάνατο από ασφυξία, σύνθλιψη, ή ξεκοιλιασμα. Κατά τη διάρκεια αυτής της εντατικής υπεραλίευσης, πιάνεται ένας τεράστιος αριθμός πλασμάτων της θάλασσας που είναι "ασύμφορα". Αυτό το αποκαλούμενο "δευτερεύον αλιεύμα" ορισμένων ψαριών, χελωνών, δελφινιών, θαλάσσιων πουλιών, και άλλων ζώων πετιέται πίσω στον ωκεανό συνήθως νεκρό ή σοβαρά πληγωμένο. Κάθε χρόνο, αυτό προσθέτει μέχρι περίπου 25 εκατομμύρια τόνους νεκρών και θαλάσσιων ζώων που πεθαίνουν, κατά προσέγγιση το ένα τρίτο του συνόλου που αλιεύεται. Μια πρόσφατη μελέτη του Πανεπιστημίου Duke, για παράδειγμα, διαπίστωσε

ότι πάνω από 300.000 θαλάσσιες χελώνες σκοτώνονται ετησίως μόνο από το επαγγελματικό παραγάδι.²⁰ Σύμφωνα με την Environmental Defense (Περιβαλλοντική Υπεράσπιση):

Το δευτερεύον αλίευμα μπορεί να περιλαμβάνει νεαρά ψάρια(γόνο), θαλάσσιες χελώνες, φάλαινες, θαλασσοπούλια, δελφίνια και οποιοδήποτε άλλο θαλάσσιο πλάσμα που δεν είναι εμπορικά επιθυμητό. Η αλίευση γαρίδας με τράτα πετά κατά μέσο όρο πέντε κιλά δευτερεύοντος αλιεύματος για κάθε κιλό γαρίδων που πιάνονται, και περιλαμβάνει μέχρι 150.000 θαλάσσιες χελώνες(βρίσκονται σε κίνδυνο εξαφάνισης) κάθε χρόνο. Οι μέθοδοι αλίευσης που μπορούν να οδηγήσουν σε υψηλό δευτερεύον αλίευμα είναι τα διπλομανωμένα δίχτυα, δίχτυα αρματωμένα με μολυβόσχοινο και τράτες βυθού.²¹

Ο Paul Watson, ιδρυτής της Οργάνωσης για την Προστασία της Θάλασσας (Sea Shepherd Conservation Society), περιγράφει τις συνέπειες των σημερινών μεθόδων αλιείας:

Τα αλιευτικά σκάφη δεν αφήνουν κυριολεκτικά ούτε πέτρα ασήκωτη. Οι τράτες βυθού οργώνουν τα βάθη της θάλασσας πιάνοντας ψάρια του πυθμένα, μαλάκια, όστρακα, και καταστρέφουν τη βλάστηση και τη δομή. Οι τράτες μέσου βάθους καταδιώκουν εκείνα τα ψάρια που κατοικούν μεταξύ του βυθού και της επιφάνειας. Οι επιφανειακές τράτες σαρώνουν τα ανώτερα στρώματα των θαλασσών. Εκείνα τα είδη του πυθμένα που επιζούν από τις τριπλές επιθέσεις πρέπει μετά να προστατευθούν από την γενική επίθεση των στόλων των παραγαδιών, των κάθε είδους δίχτυών, και των δοχείων για καβουρια και αστακούς. Η ίδια η βάση της τροφικής αλυσίδας καταστρέφεται καθώς μεγάλες ιαπωνικές τράτες που χρησιμοποιούν δίχτυα με μικρό μάτι για πλαγκτόν πιάνουν επίσης krill κατά εκατοντάδες εκατομμυρία τόνους. Το Krill, ζωπλαγκτόν που μοιάζει με γαρίδα, μετατρέπεται μετά σε μια πρωτεϊνική βάση για χρήση ως ζωοτροφή. Όσο περισσότερο krill αλιεύεται, αυτό σημαίνει λιγότερη διαθέσιμη τροφή για τα ψάρια και τις φάλαινες.

Η παγκόσμια σφαγή που επιβάλλεται στα είδη ψαριών του πλανήτη κυμαίνεται από το φρικτό χαράμισμα και την σφαγή που προκαλούν τα τεράστια βιομηχανικά αλιευτικά σκάφη ως τη συσσωρευτική ζημία που προκαλείται από τα εκατομμύρια των ανθρώπων που ψαρεύουν με καλάμια, μικρά δίχτυα και παγίδες, και το κτένισμα των ακτών για καβούρια και όστρακα.²²

Ολόκληρα είδη ψαριών θανατώνονται στα πρόθυρα της εξάλειψης για να ικανοποιήσουν τη ζήτηση για ιχθυάλευρο για να παχυνθούν τα εκτρεφόμενα ζώα ή τα ψάρια ιχθυοκαλλιέργειας, ή για τροφή για τους ανθρώπους. Σύμφωνα με τον Watson:

Η αιτιολόγηση για την παραγωγή ιχθυαλεύρου εναντιώνεται σε κάθε λογική. Σαν ζωοτροφή, απαιτούνται περίπου 100 κιλά βάρος ψαριών για να παράγουν 1 κιλό βοδινού κρέατος. 200 κιλά ιχθυαλεύρου που χρησιμοποιούνται ως λίπασμα παράγουν λιγότερα από 1,4 κιλά φυτικής πρωτεΐνης. Ακόμα πιο ειρωνικό είναι ότι πάνω από 22 κιλά ιχθυαλεύρου απαιτούνται για να μεγαλώσουν έναν σολωμό ιχθυοκαλλιέργειας.²³

Πολλά άλλα είδη θαλασσίων πλασμάτων υποφέρουν άμεσα από την αφύσικη απαίτησή μας για τη σάρκα ψαριών. Τα θαλάσσια λιοντάρια, οι φώκιες, οι φάλαινες, τα δελφίνια, και τα θαλασσοπούλια υποφέρουν και συχνά λιμοκτονούν επειδή η πηγή τροφής τους έχει καταστραφεί από την ανθρώπινη αλιευτική δραστηριότητα. Ο αριθμός των θαλάσσιων λιονταριών του Βόρειου Ειρηνικού, παραδείγματος χάριν, είναι λιγότερος από το 20% αυτού που ήταν στη δεκαετία του '50. Εκτός από την κλοπή της τροφής τους, οι αλιείς ή οι πράκτορές τους σκοτώνουν πολλά από αυτά τα πλάσματα επειδή τα θεωρούν ως ανταγωνιστές στον συνεχώς μειούμενο αριθμό ψαριών στα εξαντλημένα ωκεάνια ύδατα. Το Καναδικό Υπουργείο αλιείας επιχορηγεί την ετήσια ανοιξιάτικη σφαγή των κουταβιών φώκιας στους πάγους του ανατολικού Καναδά —το βάνουσο και αιματηρό χτύπημα με ρόπαλα και εκτέλεση με όπλα πάνω από 300.000 ανίσχυρων μωρών φώκιας κάθε χρόνο από τους ντόπιους αλιείς.²⁴ Τα τελευταία χρόνια, η κυβέρνηση έχει πραγματικά αυξήσει το όριο του αριθμού των μωρών φώκιας που μπορούν να φονευθούν. Ο υπουργός αλιείας της Newfoundland έχει διακηρύξει την ελπίδα του ότι οι φώκιες θα εξαλειφθούν πλήρως, επειδή θεωρεί ότι απειλούν την

αλιευτική βιομηχανία του Καναδά.²⁵ Βιολόγοι που έχουν μελετήσει την κατάσταση αναφέρουν ότι η κύρια απειλή στην αλιευτική βιομηχανία είναι η αρπακτικότητα της, όχι οι φώκιες. Δεν υπάρχουν αρκετά νέα ψάρια που να επιζούν από τα δίκτυα της αλιείας για να ανανεώσουν τους πληθυσμούς. Η Ισλανδία δικαιολογεί ανοιχτά την δολοφονία φαλαινών ως απαραίτητο βήμα για να προστατεύσει την αλιευτική βιομηχανία της.

Οι κορμοράνοι και άλλα υδάτινα πτηνά κυνηγιούνται, παγιδεύονται, και σκοτώνονται και από τις κυβερνητικές υπηρεσίες και από τα ιδιωτικά συμφέροντα λόγω του ότι θεωρούνται ανταγωνιστικά με τους ψαράδες και την αλιευτική βιομηχανία. Τουλάχιστον 20.000 δελφίνια σκοτώνονται κάθε χρόνο από τη βιομηχανία τόνου. Επειδή τα δελφίνια τείνουν να κολυμπούν επάνω από τα κοπάδια του τόνου, οι αλιείς τα χρησιμοποιούν για να βρουν τον τόνο, και τα δελφίνια καταλήγουν αναπόφευκτα να πνίγονται στα δίκτυα. Δεν υπάρχει καμία επίβλεψη σε πολλές αλιευτικές επιχειρήσεις τόνου, και το προσωπικό του Εθνικού Πάρκου των νησιών Galapagos, παραδείγματος χάριν, επέασαν ένα αλιευτικό σκάφος τόνου με τα δίκτυα απλωμένα μέσα στα όρια του πάρκου στις 3 Μαΐου 2002, με πάνω από 50 νεκρά και πεθαίνοντα δελφίνια και μόνο 8 τόνους. Ουσιαστικά δεν επιβλήθηκε καμία τιμωρία.²⁶ Οι καρχαρίες τώρα σκοτώνονται κατά δεκάδες χιλιάδες απλά για τα πτερύγιά τους. Ανεβάζονται στο σκάφος, τους κόβουν τα πτερύγιά τους, και τα σώματα τους ρίχνονται πίσω στο νερό για να ψυχορραγήσουν με αργό θάνατο.²⁷ Μερικές φορές οι σπονδυλικές στήλες τους σκίζονται επίσης για να αφαιρέσουν το χόνδρο που πωλείται στα καταστήματα υγιεινής διατροφής ως θεραπεία κατά του καρκίνου. Αυτό έχει αποδειχθεί ότι έχει λίγη επίδραση παρά μόνο ως ψευδοφάρμακο (placebo), αλλά παρόλα αυτά οι καρχαρίες ακόμα πεθαίνουν για αυτό. Μερικά είδη, όπως οι ξιφίες και οι ροφοί, πλησιάζουν την εξάλειψη, όπως επίσης και τα περισσότερα είδη θαλάσσιων χελωνών, που πνίγονται στα δίκτυα που χρησιμοποιούνται από τα αλιευτικά σκάφη γαρίδας.

Εκτός από όλη αυτή την εμπορική αλιεία, που έχει καταστρέψει το 90% των μεγάλων ψαριών του ωκεανού όπως οι τόνοι και οι ξιφίες, υπάρχει και το τίμημα από τους ψαράδες ψυχαγωγίας και τους ψαράδες "αθλητές" για τα ψάρια και του γλυκού και του αλμυρού νερού.²⁸ Η πρόσφατη έρευνα δείχνει ότι οι ψαράδες με καλάμι σκοτώνουν ένα πολύ μεγαλύτερο ποσοστό απειλούμενων ειδών από όσο εικαζόταν προηγουμένως, προκαλώντας, παραδείγματος χάριν, πάνω από το 25% των θανάτων των υπεραλιευμένων ειδών του αλμυρού νερού. Είτε σκοτώνουν τα ψάρια για να τα φάνε ή για να τα ρίξουν πίσω στη θάλασσα, τα ψάρια υποφέρουν έντονα. Ο σκοπός της αθλητικής αλιείας είναι, όπως επισημαίνει ο Barry MacKay, "η εμπλοκή σε μια μάχη μεταξύ ψαρά και ψαριού — μια μάχη που ποτέ δεν ζητήθηκε από το ψάρι, ή που είναι για το συμφέρον του."²⁹ Οι μελέτες έχουν δείξει ότι τα ψάρια που γαντζώνονται στο αγκίστρι και ξαναρίχνονται στη θάλασσα είναι τόσο στρεσοραρισμένα από αυτήν την τραυματική εμπειρία ώστε πολλά πεθαίνουν από αυτήν. Ο πόνος του να είσαι αγκιστρωμένος στο στόμα είναι βασανιστικός — Ο Thomas Hopkins, καθηγητής Θαλασσίας Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο της Αλαμπάμα, το έχει συγκρίνει με "την οδοντιατρική χωρίς Novocain, και με τρόχισμα σε εκτεθειμένα νεύρα."³⁰ Αυτός ο πόνος επιδεινώνεται με το τράβηγμα και το "παίξιμο" στη πετονιά, η οποία για το ψάρι είναι μια εναγώνια προσπάθεια που οδηγεί στην παντελή εξουθένωση. Το πιάσιμο στα χέρια του ψαρά καταστρέφει το προστατευτικό στρώμα βλέννας στα λέπια των ψαριών. Κατόπιν, αφού του επιβληθεί περισσότερο τραύμα από την αφαίρεση του άγκιστρου, ο ψαράς πετά το πληγωμένο ψάρι πίσω για "να παλαίψει" πάλι μια άλλη ημέρα. Οι εκτιμήσεις θνησιμότητας ψαριών από το "πιάσιμο και την απελευθέρωση" ποικίλλουν εξαρτώμενες από πολλούς παράγοντες, όπως το είδος και η ηλικία των ψαριών, το βάθος στο οποίο πιάνονται, πόσο σοβαρά αγκιστρώνονται και πόσο διάστημα πιάνονται με τα χέρια, και πόσο εξαντλημένα είναι από την προσπάθεια ζωής και θανάτου που καταβάλουν. Σε μια μελέτη του σολομού Coho, το 20% έως 30% πέθαναν από τη δοκιμασία. Σε άλλες μελέτες, τα ποσοστά των πιασμένων και ελευθερωμένων ψαριών που πεθαίνουν αμέσως μετά από την επιστροφή στο νερό είναι μεταξύ 5% και 10%, και με άλλα είναι 50% και ακόμη και μέχρι 100%.³¹

Εκτός από το βάσανο των ψαριών, υπάρχει επίσης η ακραία σκληρότητα στα πλάσματα που χρησιμοποιούνται ως δόλωμα στην αλιεία, όπως εξηγεί η Joan Dunayer:

Τα ζώα που χρησιμοποιούνται ως ζωντανό δόλωμα κυμαίνονται από γαρίδες, σαύρες, σκουλήκια, και βατράχους μέχρι σκουμπριά, σολωμούς, γρύλους, και καβούρια. Τα "δολώματα" αγκιστρώνονται έτσι ώστε να μην πεθάνουν γρήγορα: από τα χείλη τους, τη μύτη τους, τις υποδοχές των ματιών τους. .. Εάν είναι μεγάλα, μπορεί να αγκιστρωθούν σε δύο ή τρία αγκίστρια. Μερικές φορές, για να μειώσουν την αντίσταση, οι ψαράδες ράβουν το στόμα των ψαριών για να μένει κλειστό πριν τα σύρουν ως δόλωμα. Επειδή ένα ψάρι που αγωνίζεται και αιμορραγεί είναι ιδιαίτερα πιθανό να προσελκύσει τα αρπακτικά ζώα, οι ψαράδες συχνά σπάνε την ράχη του "ψαριού δόλωμα", κόβουν τα πτερύγιά τους, ή τα χαράζουν με πολλαπλές ξυραφίες.³²

Το φάσμα του μαρτυρίου που προκαλείται από την ζήτηση για τη σάρκα των πλασμάτων της θάλασσας είναι απέραντο, σχεδόν ασύλληπτο. Ενώ κρατούνται αρχεία για τον αριθμό κάθε μεμονωμένου πτηνού και θηλαστικού που σκοτώνεται κάθε χρόνο για τροφή (στις ΗΠΑ, ο αριθμός αυτός είναι τώρα πάνω από 10 δισεκατομμύρια ετησίως), για "τα θαλασσινά," αναφέρεται μόνο η ποσότητα σε τόνους. 80 εκατομμύρια τόνοι πλασμάτων του νερού ετησίως: άραγε πόσα άτομα είναι αυτά; Κάθε μεμονωμένο ψάρι είναι ένα σπονδυλωτό με ένα κεντρικό νευρικό σύστημα και αισθητήρες (proprioceptors) πόνου, όπως έχουμε κι εμείς τα θηλαστικά. Οι θαλάσσιοι βιολόγοι έχουν αποδείξει ότι τα ψάρια σίγουρα αισθάνονται και αποφεύγουν τον πόνο και ότι μαθαίνουν να αποφεύγουν τα επίπονα ερεθίσματα, ακόμη και μέχρι του σημείου να επιλέξουν την στέρηση τροφής από τον πόνο. Οι ερευνητές έχουν αποδείξει επίσης αυτό που είναι πραγματικά αρκετά προφανές, το ότι δηλαδή τα ψάρια μπορούν να φοβούνται και να μάθουν να προλαμβάνουν τον πόνο. Εκτός από αυτό, οι επιστήμονες έχουν ανακαλύψει ότι τα ψάρια και επίσης τα θαλάσσια ασπόνδυλα "παράγουν κάτι σαν οπιώδεις παυσίπονες βιοχημικές ουσίες (enkephalins και endorphins) ως απάντηση σε τραυματισμούς που αναμφισβήτητα θα ήταν επίπονοι στους ανθρώπους, ως περαιτέρω απόδειξη της δυνατότητας των ψαριών να αισθάνονται πόνο."³³ Όπως κι εμείς, δεν θα επιβίωναν εάν δεν αισθάνονταν τον πόνο. Οι αισθητήρες πόνου τους είναι ιδιαίτερα πυκνοί γύρω από τα στόματά τους, εκεί όπου συχνά τα αγκιστρώνουν βασανιστικά και τα τραβούν.

Εκτός από το αίσθημα του πόνου, οι επιστήμονες έχουν ανακαλύψει ότι τα ψάρια είναι πολύ ευφυέστερα από όσο προεικαζόταν. Παραδείγματος χάριν, βρετανοί ειδικοί λένε ότι τα ψάρια, ως τα αρχαιότερα των σημαντικότερων σπονδυλωτών ομάδων, είχαν "άφθονο χρόνο" να εξελίξουν σύνθετα και διαφορετικά σχέδια συμπεριφοράς που συναγωνίζονται εκείνα πολλών άλλων σπονδυλωτών. Αναφέρουν ότι έχουν υπάρξει τεράστιες αλλαγές στην κατανόηση από την επιστήμη των ψυχολογικών και διανοητικών δυνατοτήτων των ψαριών τα τελευταία χρόνια, προσθέτοντας ότι, "αν και μπορεί να φανεί εντυπωσιακό σε εκείνους που εύκολα συνηθίζουν να προκρίνουν την ζωική νοημοσύνη βάσει του όγκου του εγκεφάλου, σε μερικές γνωστικές περιοχές, τα ψάρια μπορούν ακόμη και να συγκριθούν επιτυχώς με τα μη ανθρώπινα πρωτεύοντα θηλαστικά(πιθήκους)."³⁴ Η πρόσφατη έρευνα έχει δείξει ότι τα ψάρια "είναι εμποτισμένα στην κοινωνική νοημοσύνη,"

αναγνωρίζοντας μεμονωμένους "συντρόφους στο κοπαδι" και το κοινωνικό γόητρο, και οι επιστήμονες τα έχουν παρατηρήσει να χρησιμοποιούν εργαλεία, να χτίζουν σύνθετες φωλιές, να συνεργάζονται και να δείχνουν σταθερές πολιτιστικές παραδόσεις και μακροπρόθεσμη μνήμη.³⁵

Η Σύλβια Earle, πρώην κύρια επιστήμονας της Εθνικής Ωκεάνειας και Ατμοσφαιρικής Υπηρεσίας των ΗΠΑ, έχει γράψει, τα "[ψάρια] είναι οι συμπολίτες μας με λέπια και πτερύγια. .. Δεν θα έτρωγα ποτέ κανέναν που ξέρω προσωπικά. Δεν θα έτρωγα σκόπιμα ένα ροφό όπως δεν θα έτρωγα ένα κόκερ σπανιέλ. Είναι τόσο καλοσυνάτα, τόσο περίεργα. Ξέρετε, τα ψάρια είναι ευαίσθητα, έχουν προσωπικότητες, πονούν όταν είναι τραυματισμένα."³⁶ Τα ψάρια είναι ευαίσθητα και ευφυή πλάσματα, και η σάρκα τους, γεμάτη με τον πόνο, τον φόβο, και τις τοξίνες, είναι προφανώς ανθυγιεινή για να την τρώμε. Παρόλα αυτά επιμένουμε.

Με το να τα καταδιώκουμε, περιορίζουμε, θανατώνουμε, και να τα τρώμε ως απλά αντικείμενα προς κατανάλωση, αναπόφευκτα νεκρωνόμαστε πνευματικά αλλά και συναισθηματικά. Ο Paul Watson έχει επισημάνει:

Τα θαλασσινά είναι απλά μια κοινωνικά αποδεκτή μορφή άγριου κρέατος. Καταδικάζουμε τους Αφρικανούς για το κυνήγι των πιθήκων και των μαστοφόρων θηλαστικών και ειδών πουλιών από τη ζούγκλα, ενώ ο αναπτυγμένος κόσμος δεν σκέφτεται καθόλου το ψάρεμα θαυμάσιων άγριων πλασμάτων όπως οι ξιφίες, ο τόνος, ο ιππόγλωσσος, ο καρχαρίας, και ο σολομός για τα γεύματά μας. Το γεγονός είναι ότι η σφαγή της θαλάσσιας άγριας ζωής παγκόσμια είναι απλά η μεγαλύτερη σφαγή της άγριας ζωής στον πλανήτη.³⁷

Οι αρχιμάγειρες ξέρουν ότι τα ψάρια που πεθαίνουν με μεγάλη αντίσταση, που κάνουν αγωνιώδη προσπάθεια στα δίκτυα ή στα αγκίστρια, έχουν μια πικρότερη γεύση λόγω του γαλακτικού οξέος που παραμένει στους μυς τους. Τρώγοντας ψάρια, τρώμε το γαλακτικό οξύ που παράγουν τα ψάρια στους σπασμούς θανάτου τους, την προκληθείσα από τον φόβο αδρεναλίνη και άλλες ορμόνες. Πρέπει να είναι επαρκώς σαφές ότι με την απερίσκεπτη κατανάλωση ψαριών λόγω ενός φανταστικού οφέλους, φέρνουμε στο σώμα μας έναν πλήθος τοξινών και προκαλούμε βάσανο και αρνητικά αποτελέσματα που υπερβαίνουν μακράν το πιθανό όφελός τους. Μπορούμε όλοι να πάρουμε άφθονη υψηλής ποιότητας πρωτεΐνη από τα φυτά χωρίς να προκαλέσουμε αχρείαστο μαρτύριο και τραύματα σε άλλα ζωντανά πλάσματα.

Τέλος, με την εξολόθρευση των ψαριών από τα νερά μας, καταστρέφουμε το γήινο σύστημα καθαρισμού των υδάτων. Είναι ευρέως γνωστό ότι τα ψάρια καθαρίζουν τα νερά από τις τοξίνες και τις ακαθαρσίες: μπορούν να θεωρηθούν ως τα γήινα νεφρά, που απορροφούν τους μολυσματικούς παράγοντες στη σάρκα τους. Αυτό είναι μια φυσική λειτουργία και ένας σημαντικός λόγος γιατί είναι τόσο καταστρεπτικό στην υγεία της γης να μειώνουμε δραστικά τους αριθμούς τους —και στην

ατομική μας υγεία να τα τρώμε. Είναι συνηθισμένο, για παράδειγμα, να βλέπουμε ψάρια να μαζεύονται γύρω από τους σωλήνες υπονόμων που πετούν τα μη επεξεργασμένα λύματα στον ωκεανό στις χώρες που το επιτρέπουν ακόμα αυτό. Τα ψάρια τρώνε τα ανθρώπινα περιττώματα όπως βγαίνουν από αυτούς τους σωλήνες. Ως καταναλωτές περιττωμάτων και σάρκας, τα ψάρια είναι απολύτως ακατάλληλα για ανθρώπινη τροφή, "ακάθαρτα" με κάθε νοητό τρόπο.

Με το να μπαίνουμε βίαια στον κόσμο τους, να τα φυλακίζουμε, να τα εκμεταλλευόμαστε, και να τα δολοφονούμε, και με το να βλάπτουμε τα θαλασσοπούλια και τα θαλάσσια θηλαστικά, διαπράττουμε εγκλήματα ενάντια στη φύση σε γιγαντιαία κλίμακα. Αυτό δείχνει την ασέβειά μας για τη ζωή αλλά και για την καλοκάγαθη πηγή κάθε ζωής, η οποία μας έχει ευλογήσει με ένα σώμα που απαιτεί να μην υποφέρει και να πεθάνει ούτε ένα ψάρι, δελφίνι, χελώνα, άλμπατρος, αστακός, γαρίδα, ή καβούρι για την σίτισή του.

Chapter 6—Hunting and Herding Sea Life

17. S. Holt, "The Food Resources of the Ocean," *Scientific American*, 22, 1969, pp. 178–94.
18. See www.fishinghurts.com/HealthConcerns.asp.
19. "America's Fish: Fair or Foul?" *Consumer Reports*, February 2001.
20. See www.fishinghurts.com/EnvironmentalConcerns.asp.
21. See www.environmentaldefense.org/seafood/oceansinperil.cfm.
22. Paul Watson, "Consider the Fishes," *VegNews*, March–April 2003, p. 27.
23. *Ibid.*
24. Paul Watson, *Sea Shepherd Log #58*, 2002, p. 20.
25. *Ibid.*
26. *Ibid.*, p. 10.
27. *Ibid.*
28. Rod Fujita, *Heal the Ocean: Solutions for Saving Our Seas* (Gabriola Island, BC: New Society Publishers, 2003), p. 125.
29. Barry Kent MacKay, "Catch and Release," *Animal Issues*, Spring 2003, p. 20.
30. Richard H. Schwartz, "Troubled Waters: The Case Against Eating Fish," *Vegetarian Voice*, Spring 2004, p. 7.
31. *Ibid.*, pp. 22–23.
32. Joan Dunayer, *Animal Equality* (Derwood, MD: Ryce Publishing, 2001), p. 69.
33. Barry Kent MacKay, p. 20.
34. BBC News, "Scientists Highlight Fish 'Intelligence,'" reprinted in *Animal Rights Online*, September 7, 2003. See http://news.bbc.co.uk/1/hi/england/west_yorkshire/3189941.stm.
35. *Ibid.*
36. Cited in Dawn Carr, "They Die Slowly . . ." *PETA's Animal Times*, Summer 2003, p. 9.
37. Paul Watson and Joseph Connelly, "The VN Interview: Captain Paul Watson," *VegNews*, March–April 2003, p. 25.